

Арсеније Андрејевић (1790+1842)

Арсеније Андрејевић, уље, рад Уроша Кнежевића, Народни музеј Београд

Историја моје породице, бар колико је ја познајем, почиње у првој половини 19. века Арсенијем Андрејевићем. Арсеније се налази у првом попису становништва Београда из 1829.год. и један је од ретких који носе презиме. Помиње се у неким списима из 1833.год. (Архив Србије) по злу јер је искористио већ укинуте турске законе за прикупљање летине. Арсеније Андрејевић је био пуковник - командант средоточне команде, касније ађутант за трговину кнеза Милоша Обреновића а затим и саветник кнеза Михаила Обреновића. Мучки је убијен у селу Петровцу наомак Крагујевца, под самим Сушачким брдом као емисар у преговорима о миру између кнеза Михаила и Уставобранитеља под вођством Томе Вучића Перишића, а од руке капетана Богдана Ђорђевића из Параћина 4.септ. 1842.год.

Димитрије Андрејевић

Немам никаквих података.

Јован Андрејевић

Јован Андрејевић са фамилијом

Стеван Андрејевић са женом Аном

На слици се види мој чукун-деда Јован Андрејевић са женом и синовима Миланом, Стеваном и Добривојем (мој прадеда стоји лево од оца). Браћа су се посвађала после смрти оца и престали да одржавају родбинске односе. Ово се крило у породици, тако да се не зна шта је било са њиховим потомцима. Јован Андрејевић је био капетан на београдској тврђави на Калемегрдану. Његова слика се налази у Архиву Србије у великом албуму највиђенијих срба тог времена као поклон кнезу Милану Обреновићу.

Обе слике сликане око 1880.год. у Београду.

Добривоје Андрејевић (?+1934)

Добривоје Андрејевић

Машинисти брода Мачва 1893.год. Ђенова

Фамилија на окупу око 1926.год.

Обедрин, Добривоје и Ђозепи снимани у Ђенови 1893.год. приликом преузимања првог тегљача на Дунаву, брода "Мачва".

Мој прадеда је био бродски надмашиниста, стручњак за парне машине. Као државни питомац школу и испит из Машинерије је завршио у Пешти 1893.год. Кријеру је почео као II машиниста на броду Мачва, који је доведен из Ђенове за Београд 1893.год (МНП бр. 4108, 3.9.1893, МНП 1893 П.ф. VII, 67, Архив Србије). Бродом је управљао капетан Димитрије Форовић пловећи кроз Тиренско, Средоземно, Егејско, Мраморно и Црно море, кроз Дарданели у Босфор па узводно Дунавом до Београда. За време путовања од месец и по дана, мој прадеда је водио бродски дневник у коме су описане буре и хаварије које су се дешавале на путу. Сви технички детаљи су били на немачком језику. Дневник је поклонио његов син, а мој деда Велибор Бродарском музеју пред II светски рат, који се тада оснивао. Тамо се налази и његова слика.

Добривоје је био ожењен Наталијом из Меленаца и са њом имао децу: Јелу, Велибора (мој деда), Босиљку, Љубинку и Радослава. Имали су такође и Добрилу, Смиљу и Бору, али су они умрли као мала деца. Добривоје је умро 1934.год. И Наталија и Добривоје су сахрањени на Топчидерском гробљу.

Велибор Андрејевић (1893+1965)

Велибор Андрејевић

Nürnberg, Oflag VIIIB, 19528

Велибор Андрејевић, мој деда, је био пешадијски потпуковник инжењеријско техничке струке. Учествовао је у оба светска рата, био један од 1300 каплара који су са српском војском прошли Албанску Голготу. У II светском рату је на самом почетку заробљен и спроведан у официрски логор близу Нирнбурга, где је дочекао крај рата. Између два рата је живео у Београду, Чачку, Сарајеву и Осеку. Био је ожењен Маром (Марицом, рођ. Миловановић) и са њом имао сина Добривоја (мој отац). Пријатељи су му наденули надимак "Веца хризантема".

Деда и унук

Мара Андрејевић је за време окупације издејствовала од немачке команде у Београду да је преселе из Осека у Београд. Велибор је у младости уписао Електротехнички, а Мара Правнички факултет Университета у Београду, али их нису завршили. Обоје су били чланови певачког друштва "Обилић" где су се и упознали. Велибор Андрејевић је један од оснивача Београдског спортког клуба БСК у коме је 1913.год. играо као центарфор.

Добривоје Андрејевић (1924+1998)

Кева и ћале у Загребу '53

Мој отац, Добривоје Андрејевић, дипл.инж. технологије, је био врхунских стручњак за технологију гуме који је каријеру почео у Фабрици Каблова у Светозареву (данас Јагодина) где је пустио у рад погон гумаре, а завршио као председник Југословенске Кабловске Индустије. У младости је добио надимак "Вилки" по америчком председничком кандидату Wendell Willkie-ју из 1940.год. Моју мајку, Олгу Андрејевић (1925+1993), рођену Јевтовић из Горњег Милановца памтим по доброти, сталној бризи и по изврсним колачима које је мајсторски спремала на радост свих укућана.